

vô lòng xe gọn bân. Khi ba chiếc chạy về hướng quân bạn, tôi còn nghe tiếng đạn trúng lốp bốp chát chúa vào vỏ sắt của chiếc xe đang chở tôi.Thở hổn hển, tim đập mạnh muốn vỡ lồng ngực, tôi nắm chặt tay của hai bạn Biệt Động Quân và cám ơn họ cứu mạng.

Họ nhìn tôi cười và nói tỉnh bơ:

-Thiếu úy đừng cám ơi tụi tui mà hãy cám ơn ông thiếu úy Thiết Giáp kìa. Ổng tình nguyện đi cứu thiếu úy đó. Tụi tui chỉ đi theo „chơi“ thôi. Ông phi công kia coi bộ nhảy dù hay hơn thiếu úy à ! Dù của ổng rớt vô ngay chóc bên đại đội chỉ huy.

Thế là tôi được cứu thoát bởi những người bạn Biệt Động Quân, Thiết Giáp can trường, Bộ Binh dũng mãnh đầy tình huynh đệ chi binh. Đường đời muôn vạn nẻo, nhất là sau biến cố 30 tháng 4 năm 1975, nhưng trong thâm tâm tôi lúc nào cũng nhớ ơn và cầu nguyện mọi sự an lành tốt đẹp đến cho họ.

▪ **Nguyễn Thanh Phương**

Ngày 28 tháng 12 năm 1974 tôi chỉ là một hoa-tiêu-phó phi-đoàn vận tải C-130A của Phi đoàn 435, được chỉ-định bay phi-vụ 2868 cho Nha Kỹ-Thuật thuộc Lực-Lượng Đặc- Biệt. Tôi nhớ tháng 12 vì lúc đó thằng con trai tôi mới đầy tháng. Bây giờ thì nó đã tròn 16, vậy là tôi đã bay phi-vụ thập-tử nhứt-sinh này đúng 16 năm về trước.

Sau hai ngày được nghỉ, như thường lệ mỗi buổi chiều khoảng 5 giờ tôi hay đạp xe đạp vô phi-đoàn xem phi-vụ cho ngày mai để xem có tên mình đi bay ngày mai hay không, bay đi đâu và bay chung với những ai. Nhà tôi ở Phú Nhuận gần cổng xe lửa số 6, đối diện bò bảy món Ánh-Hồng nên đạp xe vào phi-đoàn không xa lắm. Lúc vào gần đến phi-đoàn tôi gặp vài ông hoa-tiêu phó cùng lứa đang chạy xe Honda ngược trở ra vẩy tay chào tôi, không biết mấy ổng đi bay mới về hay cũng mò vô phi-đoàn xem phi-vụ như tôi. Tôi dựng xe đạp bên dưới Phi-đoàn chạy lên lầu để xem phi-vụ, thì đụng đầu ngay với Tr/ t Lâm-Văn-Phiếu Phi-đoàn Trưởng của tôi, trong văn phòng ông mở cửa bước ra, gặp tôi ổng liền ngoắc tôi vào văn phòng của ổng. Tôi hơi bở ngỡ trong bụng nghĩ thầm bộ lại có một vụ báo-cáo của mấy ông trưởng-phi cơ về những bê-bối của tôi khi đi bay hay gì nữa đây? Lại sắp sửa được nghe giảng Morale nữa rồi!

Nhưng tôi lại nghĩ chắc không phải vậy, lâu nay tôi vẫn chăm chỉ đi bay, đàng hoàng ngay thẳng có làm chuyện gì bê-bối đâu mà sợ. Rồi tôi lại nghĩ, có lẽ mấy tháng trước tôi có ráp dùm cho ổng một chiếc C-130 bằng plastic tôi có sơn cờ VN và phù hiệu KQVN để chưng trong văn phòng của ổng, chắc bữa nay nó gãy càng sức gọng gì đó nên hôm nay ổng triệu mình vào đây để nhờ mang về tu-bổ lại không chừng? Tất cả dự đóan của tôi đều trật lất. Tr/t Phiếu nhìn tôi nói :

- Tr/u Khiêm, tôi muốn nhờ anh giúp cho phi-đoàn một chuyện..

Rồi ổng lại ngập ngừng một hồi, tôi lẩm bẩm trong bụng : „Cái ông Tr/t. chưa vợ này sao dài dòng quá, muốn nhờ gì thì cứ nói mẹ nó ra cho rồi„. Tôi liếc nhìn sang cái Model C130A vẫn còn nguyên vẹn, hay là ổng muốn mình ráp thêm cho ông chiếc nữa? Trật lất... Tr/t Phiếu lại tiếp tục nói:

- Đáng lẽ tôi nhờ ai cũng được, nhưng tôi nhận thấy anh có vẻ lanh lợi hơn mấy anh em kia nên tôi mới nhờ anh. Bên Nha Kỹ-Thuật mới gọi phone sang trung-tâm chỉ-huy hành-quân Không-Quân (TACC) xin một phi-vụ đặt-biệt ngay tối hôm nay để bay một chuyến bay bất ngờ và bí-mật cho họ. Trên Không-đoàn 53 giao phi-vụ đặc-biệt này cho phi-đoàn mình. Anh sẽ bay chung với trưởng-phi-cơ là Th/t. Phan-Vũ-Điện và Navigator là Th/t. Từ-Thành, cơ-phi và áp tải đã có sẵn tôi lấy từ phi-hành-đoàn túc-trực.

Trong lúc Tr/t Phiếu nói, tôi thấy ổng nhìn tôi với cặp mắt ái ngại, nhưng về phần tôi vẫn chưa hiểu gì,